

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Stk/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9622200144
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Trenčan
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:9622200144.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M., a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu: MAC TV, s.r.o., Brečtanova 1, 831 01, IČO: 00 618 322, zastúpeného: ADAUS s.r.o., Miletičova 5B, Bratislava, proti žalovanému (sťažovateľovi): Rada pre mediálne služby, Palisády 36, Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/35/2018-65 zo dňa 25. januára 2022, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady pre vysielanie a retransmisii č. RP/41/2017, správne konanie č. 278-PLO/O-3497/2013 zo dňa 20.12.2017, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/35/2018-65 zo dňa 25. januára 2022 sa zrušuje a vec sa vracia Správnemu súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

I.
Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. RP/41/2017 vydaným dňa 20.12.2017 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) v správnom konaní č. 278-PLO/O-3497/2017 sťažovateľka uložila žalobcovi podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon č. 308/2000 Z. z.“) pokutu vo výške 6.638 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z., ku ktorej došlo tým, že žalobca nedodal sťažovateľke na jej vyžiadanie zo dňa 04.03.2013 súvislé záznamy vysielania programov sprevádzaných hlasovým komentovaním pre nevidiacich odvysielaných v rámci televíznej programovej služby JOJ v období od 01.02.2013 do 28.02.2013.

2. V odôvodnení rozhodnutia sťažovateľka uviedla, že pôvodne vo veci rozhodla dňa 05.11.2013 rozhodnutím č. RP/083/2013, ktorým uložila na tom istom skutkovom základe žalobcovi pokutu vo výške 6.638 € za porušenie vyššie uvedenej povinnosti, proti ktorému podal žalobca opravný prostriedok na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „najvyšší súd“). Ten rozsudkom z 26.10.2017 sp. zn. 7SŽ/2/2016 rozhodnutie sťažovateľky zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že sťažovateľka viedla v čase skutku proti žalobcovi spolu tri správne konania pre porušenie rovnakej právnej povinnosti, v ktorých vydala tri rozhodnutia (vrátane zrušeného rozhodnutia), pričom podľa najvyššieho súdu došlo k viaccinnému súbehu skutkov, na čo sťažovateľka neprihliadla. Podľa názoru najvyššieho súdu „bolo povinnosťou Rady posudzovať porušenie právnej povinnosti navrhovateľa v danom prípade v zmysle trestnoprávnej úpravy vo vzťahu viaccinného súbehu skutkov, pretože v rozhodnom čase sa navrhovateľ dopustil viacerými skutkami porušenia právnej povinnosti a túto skutočnosť premietnuť do uloženia súhrnného trestu - sankcie, ako aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa zaoberať a vysporiadať s uvedenými skutkovými zisteniami. Pokiaľ sa Rada v napadnutom rozhodnutí skutočnosťou

viacčinného súbehu skutkov, ktorými sa navrhovateľ dopustil porušenia právnej povinnosti uloženej mu zákonom o vysielaní a retransmisii, nezaoberala a nijak nevysporiadala, rozhodnutie je postihnuté vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov“.

3. K stanovisku najvyššieho súdu sťažovateľka v následne vydanom preskúmanom rozhodnutí uviedla, že nakoľko žalobca sa v predmetnom správnom konaní nevyjadril a nenavrhol rozhodnúť v troch správnych konaniach jedným rozhodnutím, ako aj s ohľadom na to, že sťažovateľka nemala žiadnu pochybnosť o tom, že sa nejedná o viacčinný súbeh skutkov, nebol žiaden dôvod, aby sa touto skutočnosťou zaoberala v odôvodnení pôvodne napadnutého rozhodnutia. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia zaujala názor, že pre naplnenie kritérií pokračujúceho správneho deliktu je potrebné, aby porušenia zákona napíňali rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, jednalo sa o čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené objektívnou časovou súvislosťou a existovala subjektívna súvislosť - jednotiaci zámer páchatel'a. Poukázala na to, že pri porušení § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. sa jednalo o omisívne konanie, kedy vysielateľ nekonal po výzve splniť si svoju zákonnú povinnosť.

4. Vysielateľ sa teda podľa sťažovateľky daného deliktu dopustil nerešpektovaním výzvy konať a ignorovaním svojej zákonnej povinnosti a preto subjektívna súvislosť, ktorou je najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať daný protiprávny čin, objektívne existovať nemohla, nakoľko páchatel nemohol vedieť, že bude vyzvaný na doručenie záznamu svojho vysielania a ani nemohol vopred predpokladať, že sa správneho deliktu dopustí. Rovnako tak nemožno podľa sťažovateľky uvažovať ani o objektívnej súvislosti v čase, nakoľko časová súvislosť jednotlivých skutkov nemohla byť objektívne daná z vôle vysielateľ'a, ale je daná výzvou sťažovateľky na doručenie záznamov vysielania resp. jej nerešpektovaním. Z týchto dôvodov sa podľa sťažovateľky nejedná o pokračovací správny delikt a preto sťažovateľka nemala dôvod rozhodnúť v spomenutých správnych konaniach jedným rozhodnutím.

5. Sťažovateľka ďalej citovala z rozsudku najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sž/25/2012, v ktorom za prakticky identických skutkových okolností najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre posúdenie vecí ako pokračujúceho správneho deliktu, pričom k rovnakým záverom prišiel najvyšší súd aj vo veciach sp. zn. 3Sž/7/2012, 3Sž/28/2012, 4Sž/25/2012 a 5Sž/22/2012. Okrem toho sťažovateľka poukázala na to, že najvyšší súd už v čase rozhodovania o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu č. RP/083/2013 právoplatne rozhodol o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam č. RP/061/2013 a č. RP/064/2013, ktoré sa týkali skutkov majúcich sa podľa najvyššieho súdu prejednať spolu, pričom obe uvedené rozhodnutia ako vecne správne tento súd potvrdil, keď sa stotožnil s argumentáciou sťažovateľky. Odôvodnenie rozsudku vo veci sp. zn. 7Sž/2/2016 je teda podľa sťažovateľky v priamom rozpore s rozsudkom sp. zn. 7Sž/9/2013, hoci obe konania pred súdom sa týkali skutkovo obdobných a súvisiacich vecí, pričom najvyšší súd sa s touto skutočnosťou v zrušujúcom rozsudku žiadnym spôsobom nevyrovnal. S ohľadom na uvedené sťažovateľka v rozhodnutí uviedla, že neexistuje za daných okolností žiadna možnosť, aby mohla predmetné tri správne konania spojiť a rozhodnúť o nich jedným rozhodnutím a preto nemá inú možnosť ako rozhodnúť opätovne tak isto ako v prípade súdom zrušeného rozhodnutia, nakoľko sa v predmetnom prípade nejednalo o viacčinný súbeh správnych deliktov.

II.

Konanie pred správnym súdom

6. Proti rozhodnutiu sťažovateľky podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu vo veciach správneho trestania na Krajský súd v Bratislave (ďalej „krajský súd“) a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť sťažovateľke na ďalšie konanie. V žalobe namietal, že sťažovateľka nerešpektovala pri rozhodovaní právne záväzný názor najvyššieho súdu, ktorý konštatoval, že v danej veci došlo k viacčinnému súbehu skutkov a že pôvodne napadnuté rozhodnutie sťažovateľky je postihnuté vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, na čo sťažovateľka pri neskoršom rozhodovaní neprihliadala. Žalobca v žalobe poukázal na judikatúru najvyššieho súdu ako i Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorých plynie, že trestnoprávne princípy sa v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú a že trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy (napr. 5Sž/17/2011 str. 12). Žalobca poukázal na to, že dňa 22.10.2013 podal odvolanie proti dvom samostatným rozhodnutiam sťažovateľky vo veciach porušenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z., ktorými sťažovateľka uložila žalobcovi dve samostatné sankcie, aj keď sa jednalo o porušenie totožnej povinnosti ako v prejednávanom prípade (rozhodnutie č. RP/061/2013 zo dňa 27.08.2013 a č. RP/064/2013 zo dňa 10.09.2013). Hoci vo všetkých troch konaniach išlo podľa žalobcu o rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, čiastkové útoky toho istého páchatel'a boli spojené objektívnou

súvislosťou a bol naplnený aj jednotiaci zámer páchatel'a, sťažovateľka podľa žalobcu posúdila tieto konania v rozpore s označenou judikatúrou každé samostatne a v každom z nich dala samostatné rozhodnutie a udelila samostatné sankcie na hornej hranici sadzby.

7. Žalobca označil za absolútne nelogické a v rozpore s povinnosťou sťažovateľky uplatňovať trestnoprávne princípy v správnom trestaní, ak sťažovateľka v jednom správnom konaní (č. 235/PLO/O/2658/2013, rozhodnutie č. RP/064/2013) spolu posudzuje porušenie povinností na základe ôsmich rôznych vyžiadaných záznamov z vysielania a ich nesplnenie, čiže tieto považuje za čiastkové útoky jedného pokračovacieho správneho deliktu a rozhoduje o nich v jednom konaní, avšak na druhej strane porušenie povinností na základe piatich iných vyžiadaných záznamov z vysielania a ich nesplnenia v druhom správnom konaní (č. 198-PLO/O/2116/2013, rozhodnutie č. RP/061/2013 a č. 278-PLO/O-3497-2013, rozhodnutie č. RP/083/2013) už za čiastkové útoky toho istého pokračovacieho správneho deliktu nepovažuje, hoci tieto sa časovo prelínajú.

8. Uvedený záver označil žalobca za nelogický a ústavne neudržateľný, pretože v rozpore s právom na spravodlivé súdne konanie umožňuje správnomu orgánu svojou vlastnou svojvôľou vyberať, ktoré porušenie povinností spojí do jedného konania a bude posudzovať ako čiastkový útok jedného pokračovacieho správneho deliktu a ktoré naopak za čiastkový útok toho istého pokračovacieho správneho deliktu považovať nebude, a to bez riadneho zdôvodnenia. Preto je preskúmané rozhodnutie podľa žalobcu nedostatočne odôvodnené a preto nepreskúmateľné.

9. Sťažovateľka v písomnom vyjadrení k žalobe túto navrhla zamietnuť, pričom zopakovala svoju argumentáciu uvedenú v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia.

10. Krajský súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil dňa 25.01.2022 rozsudok, ktorým preskúmané rozhodnutie sťažovateľky zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie a žalobcovi priznal voči sťažovateľke právo na úplnú náhradu trov konania.

11. V odôvodnení rozsudku považoval krajský súd za preukázané, že žalobca na výzvu sťažovateľky zo dňa 04.03.2013 nepredložil súvislé záznamy vysielania špecifikovaných programov vysielania programovej služby JOJ v období od 01.02.2013 do 28.02.2013, čím sa dopustil správneho deliktu pre porušenie povinnosti upravenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. Správny súd citoval z rozsudku najvyššieho súdu č. k. 7Sž/2/2016-58 zo dňa 26.10.2017, ktorým tento súd zrušil skôr vydané rozhodnutie sťažovateľky zo dňa 05.11.2013 a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Súd sa stotožnil so žalobnými bodmi správnej žaloby, že po vrátení veci na ďalšie konanie sťažovateľka nerešpektovala právny názor najvyššieho súdu, ktorým bola povinná sa riadiť. K argumentácii sťažovateľky, že vo veci nebolo možné spojiť na spoločné konanie tri skutky, ktorých sa mal žalobca dopustiť v rozhodnom čase, keďže v súvisiacich dvoch správnych konaniach už bolo právoplatne rozhodnuté, správny súd upriamil pozornosť na skutočnosť, že najvyšší súd vo svojom rozsudku nehovorí o spoločnom vedení troch konaní, ale že žalovaný bol povinný posudzovať porušenie právnej povinnosti žalobcu v zmysle trestnoprávnej úpravy vo vzťahu k viacčinnému súbehu skutkov a túto skutočnosť premietnuť do uloženia úhrnného trestu - sankcie (§ 41 Trestného zákona). Poukázal na to, že nedodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukládanie sankcií v rámci správneho trestania SSP, vymedzené § 195 písm. d/ tohto zákona, považuje za takú vadu trestania, ktorá privodzuje nezákonnosť rozhodnutia sťažovateľky. Keďže sa sťažovateľka právne záväzným názorom najvyššieho súdu vo veci neriadila, krajský súd uzavrel, že mu nezostávalo iné ako preskúmané rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť sťažovateľke na ďalšie konanie.

12. K námietke o nepreskúmateľnosti rozhodnutia sťažovateľky a nedostatočného zdôvodnenia odklonu od právneho názoru najvyššieho súdu krajský súd uviedol, že sa s touto námietkou nestotožňuje, nakoľko sťažovateľka od počiatku dôvodí, že sa nejedná o pokračujúci správny delikt a že spojiť všetky tri konania na spoločné prejednanie, ak o dvoch skutkoch už bolo právoplatne rozhodnuté, nebolo za daných skutkových okolností možné. V ďalšom konaní uložil správny súd sťažovateľke vo veci opätovne rozhodnúť za primeraného použitia zásady ukladania trestov podľa § 41 Trestného zákona a nové rozhodnutie riadne odôvodniť.

III.

Kasačná sťažnosť, stanoviská

13. Proti rozsudku správneho súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP (súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci) a § 440 ods. 1 písm. h/ SSP (odklonil sa od rozhodovacej praxe kasačného súdu). Navrhla napadnúť rozsudok zrušiť a vec vrátiť správnomu súdu na ďalšie konanie.

14. V sťažnostných bodoch sťažovateľka znovu uvádza, že pre naplnenie kritérií pokračujúceho správneho deliktu je potrebné, aby porušenia zákona naplňali rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, jednalo sa o čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené objektívnou časovou súvislosťou a existovala subjektívna súvislosť - jednotiaci zámer páchatel'a. V porušení § 16 ods. 1 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. sa jedná o omisívne konanie, kedy vysielateľ po výzve sťažovateľky splniť si svoju zákonnú povinnosť nekonal. Sťažovateľka zopakovala svoju predchádzajúcu argumentáciu, že žalobca sa tohto deliktu nedopustil svojvoľným zámerným aktívnym konaním, ale nerešpektovaním výzvy konať a ignorovaním svojej zákonnej povinnosti. V tomto prípade teda podľa sťažovateľky subjektívna súvislosť, ktorou je najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený čin, objektívne existovať nemohla, nakoľko páchatel' nemohol vopred vedieť, že bude vyzvaný na doručenie záznamu svojho vysielania a teda ani vopred predpokladať, že sa správneho deliktu dopustí. Rovnako tak nemožno uvažovať ani o objektívnej súvislosti v čase, nakoľko časová súvislosť jednotlivých skutkov nemohla byť objektívne daná z vôle vysielateľ'a, časová súvislosť ich spáchania je náhodná, nakoľko je daná výzvou sťažovateľky na doručenie záznamov vysielania resp. jej nerešpektovaním. Žalobca túto súvislosť nemohol objektívne nijako ovplyvniť. Z uvedených dôvodov sa podľa sťažovateľky nejedná o pokračovací správny delikt a preto sťažovateľka nemala dôvod rozhodnúť o predmetných troch správnych konaniach jedným rozhodnutím resp. uložiť úhrnný trest.

15. Sťažovateľka citovala z rozsudku najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2SŽ/25/2012, podľa ktorého „najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. Navrhovateľ svoje tvrdenie v tomto smere skutkovo ničím neodôvodnil, neoznačil živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou a jednotiacim zámerom. Skutočnosť, že navrhovateľ vo viacerých individualizovaných prípadoch nereagoval na výzvy Rady na predloženie záznamov vysielania samo o sebe neznamená, že jednotlivé prípady vykazujú akúkoľvek súvislosť (vecnú, časovú), ale naopak, daný prípad má nesporne samostatný skutkový základ spočívajúci v tom, že vysielateľ nepredložil konkrétny záznam vysielania, hoci bol o daný konkrétny záznam požiadaný. Navrhovateľ nepreukázal žiadnu časovú súvislosť nepredloženia záznamov, pretože ani nemohol predpokladať v koľkých prípadoch a kedy o ne bude požiadaný“. K rovnakému názoru dospel najvyšší súd podľa sťažovateľky v rozsudkoch vo veciach sp. zn. 3SŽ/7/2013, 3SŽ/28/2012, 4SŽ/25/2012 a 5SŽ/22/2012, pričom námietka žalobcu týkajúca sa pokračovacieho správneho deliktu bola opakovane odmietnutá ako nedôvodná.

16. Z uvedených dôvodov sťažovateľka zaujala názor, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu je v tejto veci ustálená a jednoznačne uvádza, že v prípade porušenia povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. nemôže ísť o pokračovací správny delikt a nie je tu tak žiaden dôvod ukladať súhrnný trest. Rozsudok správneho súdu ako aj pôvodný rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 7SŽ/2/2016 sa teda odkláňa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

17. Sťažovateľka poukázala na to, že jej právomoc podľa zákona č. 308/2000 Z. z. a jej postup v konaní a rozhodovaní o správnych deliktach s odkazom na právnu úpravu zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej „Správny poriadok“) jej neumožňuje konať v intenciách § 41 Trestného zákona, nakoľko nemôže zrušiť už skorší výrok o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaných s ním v jednočinnom súbehu ani celý výrok o treste ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Sťažovateľka upozornila na to, že ani správny súd jej nedal žiaden návod ako má vlastne v ďalšom konaní postupovať, okrem všeobecného konštatovania, že sa má riadiť právnym názorom najvyššieho súdu v pôvodnom zrušujúcom rozsudku a aplikovať zásady ukladania trestu podľa Trestného zákona. Z tohto hľadiska je preto podľa sťažovateľky rozsudok zmätočný a nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

18. Žalobca navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

Záver kasačného súdu

19. Dňa 1. augusta 2021 začal svoju činnosť Najvyšší správny súd Slovenskej republiky a prešiel na výkon súdnictva aj vo veciach kasačných sťažností, v ktorých bol dovtedy príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 11 písm. h/ S.s.p.). Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“ alebo „najvyšší správny súd“) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná

(§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná a preto dňa 27.09.2023 (po predchádzajúcom oznámení termínu) verejne vyhlásil tento rozsudok, ktorým podľa § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil rozsudok krajského súdu a vec vrátil miestne príslušnému správneému súdu na ďalšie konanie.

20. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo kasačnému súdu posúdiť správnosť právneho posúdenia veci krajským súdom z pohľadu aplikácie trestnoprávných zásad ukladania sankcií v prejednávanej veci v nadväznosti na časovo súvisiace prípady porušenia tej istej právnej povinnosti zo strany žalobcu, a v tejto súvislosti aj vyhodnotiť sťažovateľkou namietaný odklon rozsudku krajského súdu a jemu predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 7Sž/2/2016 z 26.10.2017 od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

21. Kasačný súd najskôr pripomína, že právny názor krajského súdu hovorí o potrebe posúdenia viacerých porušení povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. (v rôznych skutkových okolnostiach) ako viacčinného súbehu správnych deliktov, nie ako jedného pokračujúceho správneho deliktu, čím argumentuje sťažovateľka v kasačnej sťažnosti s odkazom na predchádzajúcu judikatúru kasačného súdu. Napriek tejto nepresnosti však so zreteľom na závery krajského súdu možno považovať za podstatu predmetného sťažnostného bodu, či sťažovateľka mala uložiť žalobcovi v zmysle trestnoprávných zásad ukladania sankcií jednu sankciu v rámci zákonom stanovenej sadzby za všetky súvisiace porušenia zákona, prípadne či mala sťažovateľka pri rozhodovaní o sankcii v prejednávanej veci zohľadniť sankcie uložené žalobcovi skoršími právoplatnými rozhodnutiami sťažovateľky z 27.08.2013 (č. RP/061/2013) a zo dňa 10.09.2013 (č. RP/064/2013).

22. Kasačný súd pri hľadaní odpovede na uvedené otázky musel vziať do úvahy rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7Sž/9/2013 zo dňa 26.02.2015, ktorým boli postupom ešte podľa § 250q ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok potvrdené uvedené rozhodnutia sťažovateľky zo dňa 27.08.2013 a 10.09.2013. V odôvodnení tohto rozsudku najvyšší súd jednoznačne konštatoval, že primeraná aplikácia trestnoprávných zásad v oblasti vyvodzovania administratívnej zodpovednosti neznamená, že povinnosťou sťažovateľky je pri správnom trestaní postupovať výlučne podľa trestnoprávnej úpravy a to s ohľadom na špeciálnu právnu úpravu zákona č. 308/2000 Z. z., ktorá stanovuje postavenie, úlohy a právomoc sťažovateľky a jej postup v konaní s odkazom na právnu úpravu Správneho poriadku (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov). Presne v tomto duchu sa nesie i staršia judikatúra najvyššieho súdu, v ktorej sa okrem iného konštatuje, že „navrhovateľ nepreukázal žiadnu časovú súvislosť nepredloženia záznamov, pretože ani nemohol predpokladať v koľkých prípadoch a kedy o ne bude požiadaný“, a že nereagovanie na viaceré výzvy sťažovateľky na predloženie záznamov vysielania „neznamená, že jednotlivé prípady vykazujú akúkoľvek súvislosť (vecnú, časovú)“ (sp. zn. 2Sž/25/2012, podobne 3Sž/7/2013, 3Sž/28/2012, 4Sž/25/2012, 5Sž/22/2012). Kasačný súd rešpektuje, že ide o ustálenú rozhodovaciu prax k otázke súbežného sankcionovania viacerých súvisiacich porušení povinnosti vysielateľa poskytnúť na žiadosť sťažovateľky záznam z vysielania podľa § 16 ods. 1 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z., od ktorej sa právny názor krajského súdu odchyľuje, hoci nasledoval záväzné zrušujúce rozhodnutie najvyššieho súdu v predmetnej veci.

23. Odhliadnuc od uvedenej judikatúry kasačného súdu musí konajúci senát najprv zdôrazniť, že právoplatné potvrdenie rozhodnutí sťažovateľky z 27.08.2013 (č. RP/061/2013) a z 10.09.2013 (č. RP/064/2013) rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7Sž/9/2013 vo svojich dôsledkoch znamená, že právny názor krajského súdu opretý o skorší rozsudok najvyššieho súdu vo veci zo dňa 26.10.2017, podľa ktorého mala sťažovateľka posúdiť jednotlivé porušenia zákona zo strany žalobcu ako viacčinný súbeh správnych deliktov a túto skutočnosť premietnuť do uloženia trestu (úhrnnej sankcie podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona), je v praxi nevykonateľný a neuskutočniteľný. Najvyšší súd sa totiž v rozhodnutí z 27.08.2013 v podstate stotožnil s postupom sťažovateľky, ktorá každý z časovo nadväzujúcich skutkov (nerešpektovanie každej jednotlivéj žiadosti sťažovateľky o predloženie záznamu z vysielania) prejednála v osobitnom konaní ako samostatný správny delikt a za každý z nich žalobcovi uložila sankciu na hornej hranici zákonom stanovenej sadzby, pričom argumentácia žalobcu ohľadom potreby aplikácie trestnoprávných zásad ukladania sankcií na uvedené prípady bola najvyšším súdom odmietnutá. Sťažovateľka tak v súčasnosti nemá ani v teoretickej rovine možnosť premietnuť potrestanie ďalších právoplatne uzavretých skutkov do uloženia takého trestu, ktorý by zodpovedal požiadavkám úhrnného trestu v zmysle § 41 ods. 1 Trestného zákona (za použitia tzv. absorpčnej zásady), to znamená uloženiu jednej sankcie v rámci zákonom stanovenej sadzby od 165 eur do 6.638 eur podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. za všetky tri skutky, ktoré mali byť podľa záverov krajského súdu v súbehu. Každým z troch rozhodnutí sťažovateľky (preskúmané rozhodnutie č. RP/41/20174, ako aj skoršie rozhodnutia č. RP/061/2013 a č. RP/064/2013) totiž bola žalobcovi uložená sankcia na hornej hranici uvedenej zákonnej sadzby, a preto boli z tohto hľadiska sankčné možnosti

sťažovateľky (pri použití absorpčnej zásady) vyčerpané už uložením prvej z pokút. Jediný prístup, ktorý po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia sťažovateľky azda prichádzal do úvahy, aby bol aspoň čiastočne rešpektovaný právny názor najvyššieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí, by bolo neuložiť žalobcovi za prejednaný skutok žiadnu sankciu. To by však zaiste nevedlo ani k nasledovaniu verejného záujmu na primeranom potrestaní opakovaného protiprávneho konania žalobcu, ani k naplneniu princípov spravodlivosti. Preto senát kasačného súdu považuje právny názor krajského súdu o aplikácii trestnoprávnych zásad ukladania trestov v okolnostiach prípadu za nesprávny, keďže jednak ukladá sťažovateľke postupovať spôsobom, ktorý nie je možné uskutočniť, a najmä ktorý protirečí záverom najvyššieho súdu v ostatných súvisiacich prípadoch porušenia tej istej povinnosti.

24. Senát kasačného súdu chápe, že krajský súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný právnym názorom najvyššieho súdu uvedeným v zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 26.10.2017 a jeho nerešpektovaním by svoje rozhodnutie vystavil kasačnému dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. i/ SSP. Tato kasačná viazanosť však v ďalšom konaní pre kasačný súd neplatí, za splnenia podmienok uvedených v bode 29 tohto rozsudku.

25. Kasačný súd si je samozrejme vedomý dlhodobou judikovanými východiskami, že na trestanie za správne delikty sa majú primerane aplikovať zásady trestného práva, tak pokiaľ ide o konanie o nich, ako aj o ukladanie sankcií za ich spáchanie (por. napr. nález Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. III. ÚS 571/2015 zo dňa 12.04.2016). Vnútroštátnym podkladom pre aplikáciu základných zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona v prostredí správneho trestania je najmä § 195 písm. c/, d/ SSP, ktorý dokonca umožňuje správne súdu prekročiť rozsah a dôvody žaloby v prípade, ak pri preskúvaní rozhodnutia správneho orgánu o uložení administratívnej sankcie v konkrétnej veci „je potrebné“ použiť uvedené zásady trestného práva. Použitím pravidiel súdneho trestania za trestné činy na správne trestanie metódou analógie legis sa sleduje zámer vyplniť medzery v doposiaľ nekodifikovanej právnej úprave administratívneho trestania, ktorá je roztrúsená vo viacerých osobitných právnych predpisoch a nepokrýva jednotne všetky aspekty vyvodzovania deliktualnej zodpovednosti za správne delikty. Zmyslom a účelom tejto primeranej aplikácie trestnoprávnych zásad a princípov v správnom trestaní je predovšetkým poskytnúť obvinenému záruky ochrany práv a chránených záujmov pred nespravodlivosťou a neprímeranosťou pri ukladaní administratívneho postihu. To sú zároveň limity uvedenej analogickej aplikácie, ktorej potrebnosť musí byť vždy vyhodnotená individuálne s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu administratívneho potrestania (por. rozhodnutie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5 Asan 12/2020 z 25. mája 2022 publikované v ZNSS pod č. 25/2022).

26. V prejednanom prípade je kasačný súd toho názoru, že žalobcovi boli v konaní poskytnuté dostatočné záruky ochrany jeho práv a výsledok jeho potrestania za spáchaný správny delikt ani výška uloženej sankcie nevykazujú známky nespravodlivosti či neprímeranosti. Napokon, nedovoláva sa toho ani žalobca v správnej žalobe. Skutočnosť, že každý zo samostatných skutkov neposkytnutia súčinnosti, ktorých sa žalobca systematicky dopúšťal aj v roku 2013, bol prejednaný samostatne a o každom bolo vydané samostatné rozhodnutie, nespôsobila podľa záverov rozsudku najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 7Sž/9/2013 nezákonnosť rozhodnutí sťažovateľky v súvisiacich veciach a senát kasačného súdu nevidí dôvod sa o týchto záveroch v prejednávanej veci odkloniť.

27. Žalobca v žalobe namietal predovšetkým nepreskúmateľnosť rozhodnutia sťažovateľky, keď podľa jeho názoru neprihliadala na záväzný právny názor najvyššieho súdu v skoršom zrušujúcom rozhodnutí a nezdôvodnila prečo posudzuje spoločne povinnosti na základe ôsmich vyžiadaných záznamov z vysielania a ich nesplnenie považuje za čiastkové útoky jedného pokračujúceho správneho deliktu a rozhoduje o nich v jednom konaní, zatiaľ čo v inom konaní porušenie povinnosti na základe piatich iných vyžiadaných záznamov z vysielania už za čiastkové útoky toho istého pokračujúceho správneho deliktu nepovažuje, hoci tieto sa časovo prelínajú. Kasačný súd je toho názoru, že krajský súd sa celkom opodstatnene nestotožnil s uvedenou žalobnou námietkou, keď zdôraznil konzistentné tvrdenia sťažovateľky vo vzťahu k aplikácii trestnoprávnych zásad ukladania sankcií na prejednaný prípad. K uvedeným záverom krajského súdu považuje kasačný súd za potrebné doplniť, že postup sťažovateľky niet dôvodu považovať za arbitrárny či nepreskúmateľný, pretože vo všetkých súvisiacich prípadoch bolo začaté správne konanie a bola uložená sankcia za nerešpektovanie jednej žiadosti o poskytnutie záznamov z vysielania. Nie je pritom podstatné, koľko záznamov z vysielania sťažovateľka žiadala poskytnúť v jednej žiadosti, pretože k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu tu došlo nerešpektovaním každej jednotlivéj žiadosti o súčinnosť. Počet požadovaných záznamov z vysielania, ktorých predloženie sťažovateľka v každej žiadosti žiadala, závisel od aktuálnej situácie (napr. od počtu podnetov či signalizovaných porušení zákona), ktorú bolo v danom čase potrebné preveriť. Z tohto hľadiska žiadnu svojvôľu zo strany sťažovateľky v žalobou namietanom rozsahu kasačný súd nevidí.

28. Pokiaľ ide sťažovateľkou namietaný odklon rozsudku krajského súdu a predchádzajúceho záväzného zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu z 26.10.2017 od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu k otázke aplikácie trestnoprávnych zásad ukladania sankcií za viaceré porušenia povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z., sťažovateľka tu dôvodne upozorňuje na skutočnosť, že uvedené skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu v prejednávanej veci, ktorým bol krajský súd pri rozhodovaní viazaný, je rozhodnutím osamoteným, ktoré pri riešení danej špecifickej otázky nepodporuje žiadne ďalšie rozhodnutie najvyššieho súdu či najvyššieho správneho súdu. V odpovedi na danú otázku o potrebe spoločného prejednaní a sankcionovania všetkých porušení povinnosti predložiť vyžadovaný záznam z vysielania za určitý časový úsek je predmetné rozhodnutie v rozpore so staršími rozhodnutiami najvyššieho súdu k danej téme (bod 22), na ktoré dôvodne upozorňuje sťažovateľka. K uvedenému odlišnému názoru pritom najvyšší súd v danej veci dospel bez toho, aby vec postúpil veľkému senátu vtedajšieho správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky za účelom zmeny rozhodovacej praxe (§ 22 ods. 1 písm. a/ SSP).

29. Senát kasačného súdu upozorňuje na to, že zatiaľ čo správny súd nižšej inštancie (aj orgán verejnej správy) je v zmysle § 469 SSP viazaný rozhodnutím kasačného súdu v konkrétnej veci (kasačná viazanosť), kasačný súd samotný môže túto viazanosť skorším vlastným rozhodnutím prelomiť, a to rozhodnutím veľkého senátu (hoci aj v tej istej veci), ktorým veľký senát na základe postúpenia veci kasačným senátom prijme k nejednotne posudzovanej otázke iné právne názory, prípadne ak nedôjde k zjednoteniu rozhodovacej praxe kasačného súdu iným spôsobom (napr. rozhodnutím Súdneho dvora EÚ). Viazanosť iným rozhodnutím kasačného súdu neplatí tiež v prípade, ak toto iné rozhodnutie vybočilo z ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu bez toho, aby bola vec za účelom zjednotenia judikatúry postúpená veľkému senátu najvyššieho správneho súdu. Podľa rozhodnutia veľkého senátu najvyššieho správneho súdu vo veci sp. zn. 1Vs/1/2021 zo dňa 24.02.2022 bod 28 „povinnosť predložiť vec veľkému senátu nevzniká, ak senát nasledujúc ustálenú rozhodovaciu činnosť najvyššieho správneho súdu (predtým správneho kolégia najvyššieho súdu) sa dostáva do rozporu s právnym názorom ojedinele vysloveným v inom rozhodnutí senátu, ktorý túto ustálenú rozhodovaciu činnosť nenasledoval a ani predpísaným spôsobom neinicioval jej zmenu (práve predložením veci veľkému senátu)“.

30. V prejednávanom prípade predstavuje takéto vybočenie z ustálenej rozhodovacej praxe práve rozhodnutie najvyššieho súdu zo dňa 26.10.2017 č. k. 7Sž/2/2016-58, ktorým bolo zrušené rozhodnutie sťažovateľky č. RP/083/2013 zo dňa 05.11.2013 a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie, teda rozhodnutie, ktorý bol krajský súd v danej veci viazaný. Ako už bolo uvedené, v tomto rozhodnutí najvyšší súd vyslovil závery, ktoré boli v priamom rozpore so skoršou judikatúrou najvyššieho súdu pokiaľ ide o primeranú aplikáciu trestnoprávnych zásad ukladania sankcií za viaceré porušenia povinností žalobcu podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z., pričom nebola rešpektovaná povinnosť podľa § 22 ods. 1 písm. a/ SSP aktivovať veľký senát za účelom zmeny tejto ustálenej rozhodovacej praxe.

31. Z uvedených dôvodov senát 2S kasačného súdu, napriek odchýleniu sa od právnych záverov skoršieho zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu v prejednávanej veci, nepristúpil k predloženiu právnej otázky na posúdenie veľkému senátu tunajšieho súdu a rozsudok krajského súdu zrušil podľa § 462 ods. 1 SSP s ohľadom na dôvodnosť kasačnej sťažnosti a rozhodol o vrátení veci Správnemu súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

32. O trovách konania o tejto kasačnej sťažnosti podľa § 467 ods. 3 SSP rozhodne správny súd v novom konečnom rozhodnutí.

33. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.